

Француски геополитичар и посланик у Европском парламенту **Емерик Шопрад** (Aymeric Chauprade) је пре месец дана у процедуру Европског парламента унео предлог резолуције о Сребреници (

[ексклузивно објављен](#)

на НСПМ), а његова новооформљена парламентарна група „Европа нација и слободе“ предложила је и

[резолуцију о заустављању преговора са ЕУ](#)

и Србије, док се Србија не престане уцењивати питањима Косова и њеног пријатељског односа са Русијом. У ексклузивном интервјуу за НСПМ, г. Шопрад говори о европској политици, бриселској бирократији, санкцијама против Русије и улози коју Србија може играти једној другачијој Европи. Разговарао Никола Танасић.

НСПМ: Недавно су посланици Националног фронта, заједно са колегама из Холандије, Аустрије, Италије и Белгије основали нову парламентарну групу у Европском парламенту – „Европа нација и слободе“. Медији у Србији су тај догађај пропратили као стварање „још једне □ евроскептичке групе“ у ЕП. Да ли се препознајете у етикети „евроскептика“, и сматрате ли тај појам релевантним у савременом европском дискурсу? Или је у питању само бесмислена етикета која у идеолошком смислу са собом не носи ништа? Српска јавност је, рецимо, веома заинтересована за „успон евроскептичких снага“ у структурама ЕУ. Међутим, наши медији нас убеђују да „евроскептичке снаге“ у ЕУ заправо не постоје, већ је реч међусобно неповезаним и разједињеним парламентарним фракцијама □ које промовишу различите политичке програме. У којој мери Вам полази за руком да нађете заједнички језик са другим „евроскептичким“ покретима у ЕУ? Постоји ли заједничка политика коју бисте могли да промовишете у Парламенту?

Пише: Емерик Шопрад
уторак, 18 август 2015 09:39

Прво, хтео бих да нагласим да смо дуго времена радили на томе да направимо ову нову европску парламентарну фракцију. Она се, наравно, с правом може назвати „евроскептичком“, без обзира на то што се та реч користи у негативном смислу, и што су је као такву сковали наши политички противници. Подразумева се да се ми боримо против овог модела и овакве структуре Европе, али нисмо против Европе као идеје. Напротив, ми се залажемо за „Европу нација и слободе“, што је и назив наше парламентарне групе. За нас је добра вест ако има још евроскептичких група у ЕП. По нашој процени постоје две отворено евроскептичке групе, и једна конзервативна, која је опет веома критична према европским процесима. Ми смо на формирању своје групе радили дуго времена, пре свега зато што смо хтели да будемо сигурни у изборе које смо начинили и партнере које смо изабрали. Циљ нам је био да у свом тиму имамо људе са добрим идејама, који не заступају, рецимо, расистичке или антисемитске ставове и сл. Сада када је група направљена, моћи ћемо да будемо знатно ефикаснији у Европском парламенту, на пример, добићемо више времена за своја излагања, али такође више простора за предлоге амандмана током пленарних заседања, и то су веома позитивне ствари. Добићемо на располагање више средстава, и наше могућности да предложимо решења биће знатно увећане.

НСПМ: Када се говори о „евроскептицима у Европском парламенту“, некада се мисли на француски Национални фронт, некада на британску партију независности (*UKIP*), а понекад чак и на „Сирију“, која је исто левичарска партија. Да ви имате неки заједнички идеолошки оквир унутар којег покушавате да делујете, или се просто залажете за структурне промене у самој ЕУ?

Темељ наше групе јесте појам суверености. Сви њени чланови су уједињени око заједничког задатка на промовисању идеје националног суверенитета. Као што сам већ рекао, ми нисмо против идеје Европе, већ хоћемо управо да промовишемо идеју Европе као цивилизације, и да градимо нову Европу засновану на заједничким интересима, али

истовремено Европу која почива на националном суверенитету. Наравно да међу нама постоје разлике, пре свега на плану спољне политике, где неки чланови групе имају различите приступе, рецимо, проблему Блиског истока, али се сви слажемо око тога да Европу треба поново изградити на принципу националног суверенитета, уз уважавање националних специфичности и идентитета.

НСПМ: Када су италијанског филозофа Умберта Ека једном приликом упитали „када ће Европа преболети поделу на Источни и Западни блок, он је одговорио да она „још увек није преболела поделу на Источно и Западно римско царство“. Када говоримо о Европи данас, стално поминемо најразличитије врсте подела – ту је подела на исток и запад, север и југ, или оне нарочито лицемерне поделе на „стару и нову Европу“, односно на „Европу радника и Европу лениваца“. Да ли сматрате да је Европа данас подељена? Да ли сматрате да се те поделе могу превазићи?

Више волим израз „разлике“ него „поделе“ када је Европа у питању, али ако ћемо отворено да говоримо, наравно да постоје поделе по скоро свим питањима, почев од историје. Ја сам лично увек тврдио да историја никада није резултат једног узрочно-последичног низа, већ се она увек мора објашњавати преко анализе сплета различитих узрока. То значи да се историја не може посматрати само кроз призму економије, или само геополитике, или политике идентитета, већ као збир и комбинација свих ових различитих фактора. То исто важи и за Европу. У свакој епохи историје ми у геополитичком смислу имамо односе између европских нација, односе између религија (католика, протестаната, православаца), али они сви ипак припадају заједничком идентитету хришћанске Европе, коме су једнако припадали позно Римско царство, Византијско царство и друге европске империје. Данас сви заједно треба да градимо своју заједничку кућу, и самим тим ми подржавамо сарадњу међу различитим народима

који делују у заједничком интересу. Али то није могуће кроз ове бирократске и антинационалне структуре и институције у Бриселу, Стразбуру и Луксембургу.

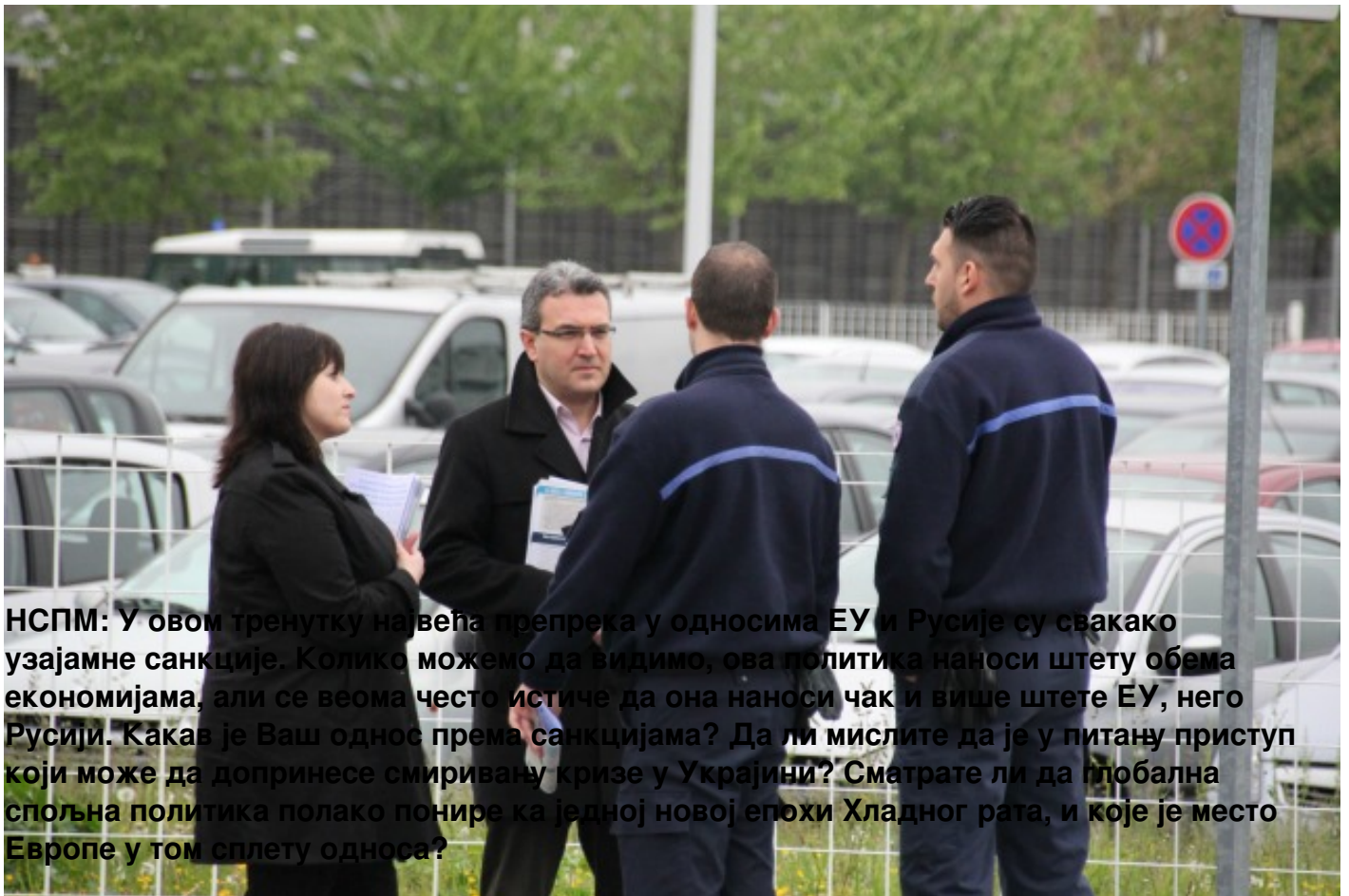

НСПМ: Када говорите о „Европи нацијалној, заједничком хришћанском пореклу“, где је место Русије? Наравно, очигледно је да је Русија превелика земља и преважан економски систем да би се могла „огласити“ и интегрисати у некакав европски савез, али се опет поставља питање где је место Русије у таквом једном концепту Европе? У ком смислу би Русија могла да буде у ту причу?

Геополитички говорећи, рекао бих да је Русија свет за себе. Можемо бранити идеју да је Русија део Европе, да она припада старој хришћанској Европи и православној свету, са снажним везама са другим православним народима, попут Срба или Румуна. Али истовремено знате и сами да у геополитичком смислу велики број теоретичара у Русији сматра да Русија припада геополитичком оквиру Евроазије. Ја бих рекао да као минимум Русија треба да буде снажан партнер Европске уније. Да ли она треба да учествује у раду ове или оне европске институције је сложено питање. Узмимо, на пример, само демографију. Већ то би отворило огромну дебату – можете ли само замислити колико би посланика добила Русија када би ушла у Европски парламент? Али без обзира на то, Русија Европи треба да буде снажан партнер ЕУ са комплементарним циљевима, поготово на пољима попут геостратегије, енергетике и, свакако, културе. На пример, ми имамо заједничке интересе наспрам исламске цивилизације. Ја лично нисам присталица идеје о „сукобу цивилизација“, али сматрам да треба успоставити дијалог цивилизација. И ту треба имати на уму да Русија добро познаје ислам, и имају дугу традицију односа са исламом, пре свега на Кавказу и у Централној Азији.

НСПМ: Традицију социјалне интеграције и мирног суживота са исламом.

Управо тако, они знају изузетно много о томе како се треба односити према овим народима. Сматрам да ми много тога можемо да научимо од Русије. Штавише, изузетно је добро што сте поменули Русију, јер она је управо одличан пример. Ми данас имамо један несрећан јаз између ЕУ и Русије, и он се тренутно шири, пре свега захваљујући америчкој спољној политици. Та политика прави огромну поделу у самој Европи, међу европским становништвом, и то је изузетно лоше. Ми морамо поново да изградимо структуру Европе на идеји да Русија треба да буде главни европски партнер.

НСПМ: У овом тренутку највећа препрека у односима ЕУ и Русије су свакако узајамне санкције. Колико можемо да видимо, ова политика наноси штету обема економијама, али се веома често истиче да она наноси чак и више штете ЕУ, него Русији. Какав је Ваш однос према санкцијама? Да ли мислите да је у питању приступ који може да допринесе смиривању кризе у Украјини? Сматрате ли да глобална спољна политика полако понире ка једној новој епохи Хладног рата, и које је место Европе у том сплету односа?

Питање санкција пре свега произилази из америчке намере да се направи подела између ЕУ и Русије. Санкције нису уведене у складу са европским интересима, већ у складу са америчким. Из перспективе истинских европских интереса, санкције су апсолутно контрапродуктивне. Националне економије држава-чланица ЕУ трпе штету због санкција, пре свега на плану пољопривреде, али могао бих вам навести још многе примере економских сектора у којима народ ЕУ трпи штету због ове глупе, контрапродуктивне и понижавајуће политике. Али управо то је циљ људи који су замислили ту политику, а то су пре свега Американци, као и европски политичари који

промовишу једну трансатлантску блокаду слободне трговине, а које забрињава велики успон у односима ЕУ и Русије у економији и у другим стратешким пољима. Пример стратешке сарадње са Русијом је одбрамбени сектор. Пре санкција сваке године имали смо велики напредак у стратешкој сарадњи Француске и Русије на пољу одбрамбене индустрије. Сада вам је свакако познат случај са бродовима „Мистрал“. Улога санкција је била управо да се блокира ова политика сарадње. А резултат свега тога је очигледан – ми смо данас, заиста, у некој врсти новог Хладног рата. То је, међутим, веома глупа политика, будући да, за разлику од прошлог Хладног рата, ми данас живимо у мултиполарном свету. То значи да Русија увек има могућност да промени своје партнере, они се могу окренути према Кини, Индији, Бразилу или Турској, и многим другим крупним играчима и потенцијалним партнерима у свету. У мултиполарном свету европска политика санкција може да буде веома опасна, јер она може да одгура Русију према Кини, и да остави ЕУ у изолацији, или – у загрљају САД. А управо то и хоће људи у Вашингтону.

НСПМ: Рекли сте да принцип на коме Европа као цивилизација треба да буде утемељена јесте национални суверенитет. А управо то је једно од најважнијих питања у односима Србије и ЕУ, пре свега с обзиром на проблем Косова. Ви сте били међу неколицином европских посланика који су отворено устали против званичне европске политике према питању Косова, као и против званичног признања независности Косова од стране многих европских земаља. Зашто Ви као европски и француски политичар сматрате да је питање Косова важно за Европу?

Проблем Косова представља изузетно важно питање. Пре свега, сматрам да немамо право да српском народу одузмемо његову историјску покрајину Косово и Метохију, јер је у питању историјско и културно срце Србије. Одакле нам право да Србију одвајамо од њене властите историје? Косово припада српској историји. Наравно да у овој покрајини живи огромна албанска мањина, али морамо пронаћи бољи начин да организујемо живот

у покрајини, који не подразумева стварање нове државе. У том смислу сам апсолутно против признања независности Косова. У питању је потез који нема смисла, не само с обзиром на Србију, него с обзиром на целу европску цивилизацију. Не треба заборавити да је Србија вековима бранила европску цивилизацију од ислама, и то је чињеница коју треба да имамо на уму када се предлаже одвајање Косова од Србије. Друга ствар је што је у међународном праву то изазвало једну огромну збрку, јер ако дозвољавате промене граница у Европи, зашто критикујете руску политику на Криму, или у Абхазији и Јужној Осетији? Или турску на Кипру? Избор који су направиле САД и ЕУ изазвао је огромну геополитичку збрку на карти Европе, а одговорност за то опет носе САД. И сада ти исти људи критикују уједињење Крима и Русије, а у питању је сасвим друга прича, јер је становништво Крима руско, што потпуно различит случај од ситуације на Косову.

НСПМ: Мислите ли да би европска политика према Косову могла да се промени? Да ли је могуће заузимање другачијег става према косовском питању у ЕУ, и сматрате ли да би таква промена позитивно утицала на ситуацију у самој покрајини? Да ли би таква промена довела до једног продуктивнијег оквира за дијалог Срба и Албанаца?

Ми прво треба у потпуности да променимо свој приступ сарадњи са Србијом. Кад кажем „ми“, мислим на ЕУ, којој и сам припадам. Ми морамо престати да уцењујемо Србију питањима статуса Косова и Републике Српске. Статус Косова и Републике Српске треба да решава сама Србија, и нема смисла да се њена интеграција у ЕУ условљава признавањем независности Косова. То је апсолутно неприхватљиво. Ја лично, као и многобројни европски парламентарци, покушавамо да лобирамо у Европском парламенту како би се тај приступ променио. Наравно да је то тешко, и наравно да смо под великим притиском, али ми активно радимо на томе и према том тешком задатку се односимо са оптимизмом. Треба имати на уму да велики број земаља света одбија да призна Косово као независну државу. Један велики пример је Шпанија, која се налази унутар ЕУ, и која одбија да призна Косово из сасвим разумљивих разлога, јер је забринута за будућност и јединство своје сопствене државе. Ми морамо да поштујемо српски народ и да у расправу са њима улазимо у равноправним условима, без притисака и уцена.

Европи су потребне и Србија и Русија

Пише: Емерик Шопрад
уторак, 18 август 2015 09:39

